

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ J. K.**, bývajúceho v H., **2/ E. J.**, bývajúceho v J., **3/ B. D.**, bývajúceho v B., zastúpených JUDr. L. P., advokátom so sídlom v Ž., proti žalovaným **1/ J. K.**, bývajúcemu vo F., **2/ R., s.r.o.**, so S., IČO: X., zastúpenej Advokátskou kanceláriou J., s.r.o., so sídlom v Č., IČO: X., o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 31 C 236/2008, o dovolaní žalobcov 1/ až 3/ proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 31. mája 2012 sp. zn. 10 Co 319/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovia 1/ až 3/ sú povinní zaplatiť žalovanej 2/ do troch dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 69,04 € na účet advokátskej kancelárie J., s.r.o., so sídlom v Č., IČO: X..

Žalovanému 1/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina uznesením z 22. júla 2011 č.k. 31 C 236/2008-227 zastavil konanie, v ktorom sa žalobcovia domáhali náhrady škody spôsobenej na zdraví; žalovaných 1/ a 2/ zaviazal zaplatiť žalobcom 1/ až 3/ náhradu trov konania 1 086,21 €. Na odôvodnenie zastavenia konania uviedol, že žalobcovia vzali žalobu späť (§ 96 ods. 1 až 3 O.s.p.). Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukázaním na § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p. Vychádzal z toho, že žalobcovia podali žalobu dôvodne a k uspokojeniu ich nároku v prevažnej časti došlo až po jej podaní. Vzhľadom na to, že žalovaní 1/ a 2/ z procesného hľadiska zavinili zastavenie konania, vznikla im povinnosť nahradiť žalobcom 1/ až 3/ účelne vynaložené trovy konania. Proti výroku tohto uznesenia o trovách konania podali žalovaní odvolanie.

Krajský súd v Žiline uznesením z 31. mája 2012 sp. zn. 10 Co 319/2011 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutom výroku zmenil tak, že účastníkom náhradu trov prvostupňového konania nepriznal; účastníkom nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania. Zmeňujúci výrok rozhodnutia odôvodnil tým, že – na rozdiel od prvostupňového súdu – dospel k záveru, že žalovaní z procesného hľadiska nezavinili, že sa konanie muselo zastaviť. K späťvzatiu žaloby nedošlo z dôvodu plnenia zo strany žalovaných 1/ a 2/, ale z dôvodu plnenia zo strany poisťovne. Vzhľadom na to neboli dané podmienky pre aplikáciu § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia tvrdiac, že odvolací súd im odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), v konaní došlo k tzv. inej procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a napadnuté uznesenie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Namietali, že odvolací súd rozhodol v rozpore s § 213 ods. 2 O.s.p. Poukázali na to, že súd prvého stupňa rozhodol o náhrade trov konania podľa § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p., odvolací súd ale postupoval podľa § 142 ods. 1 O.s.p., pričom však dovolateľom neumožnil vyjadriť sa k možnému použitiu tohto ustanovenia. Podľa ich názoru nemal odvolací súd ani dostatok skutkových podkladov pre svoje rozhodnutie, ktoré je navyše aj nedostatočne odôvodnené. Žiadali preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný 1/ sa k dovolaniu žalobcov nevyjadril.

Žalovaná 2/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie odmietnuť ako procesne neprípustné (§ 239 ods. 3 O.s.p.) a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia (o. i.) vtedy, ak ide o uznesenie o trovách konania. Dovolatelia napadli dovolaním uznesenie, ktorým odvolací súd rozhodol o trovách konania. Takéto uznesenie je v § 239 ods. 3 O.s.p. zaradené medzi uznesenia, v prípade ktorých je prípustnosť dovolania zákonom výslovne vylúčená.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Ak je konanie postihnuté niektorou z týchto väd, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým dovolanie nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 237 O.s.p. nie je však významné samo tvrdenie dovolateľa, že k vade došlo; rozhodujúcim je výlučne záver (zistenie) odvolacieho súdu, že k vade zakladajúcej zmätočnosť skutočne došlo.

Dovolatelia vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietali a existencia väd tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. So zreteľom na to prípustnosť ich dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolatelia tvrdia, že v konaní im bola odňatá možnosť pred súdom konať. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní odnímajúci účastníkovi možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné oprávnenia priznané mu za účelom zabezpečenia ochrany jeho práv.

Postup súdu, ktorý je v súlade s procesnými predpismi, nemôže založiť procesnú vadu konania uvedenej povahy.

Žalobcovia vychádzajú z názoru, že odvolací súd nerešpektoval ustanovenie § 213 ods. 2 O.s.p., účelom ktorého je predísť vydaniu tzv. nepredvídateľného alebo prekvapivého rozhodnutia. Podľa ich presvedčenia im bola znemožnená realizácia procesného oprávnenia účastníka konania vyjadriť sa k prípadnému použitiu takého zákonného ustanovenia odvolacím súdom, ktoré pri rozhodovaní súdu prvého stupňa nebolo aplikované.

Judikatúra najvyššieho súdu dospela ale k záveru, že postup odvolacieho súdu podľa § 213 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy pri rozhodovaní o trovách konania (porovnaj R 134/2014). Procesné rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania nemôže mať atribúty tzv. prekvapivého alebo nepredvídateľného rozhodnutia. Dovolateľmi namietaným postupom odvolacieho súdu, ktorý bol v súlade so zákonom, nedošlo k odňatiu ich možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Z obsahu dovolania tiež vyplýva, že dovolatelia namietajú nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) Z hľadiska obsahového teda tvrdia, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné. Judikatúra najvyššieho súdu (viď R 111/1998) ale nepreskúmateľnosť rozhodnutia nepovažuje za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Takáto právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti vyplýva aj z viacerých rozhodnutí najvyššieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 49/2011, 3 Cdo 165/2011, 3 Cdo 84/2012, 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 7 Cdo 52/2011, 7 Cdo 109/2011, 1 ECdo 10/2014). Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky napríklad sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013, III. ÚS 551/2012.

Dovolatelia odôvodňujú dovolanie tiež tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), prípustnosť dovolania ale nezakladá (viď napríklad R 54/2012, ale aj ďalšie rozhodnutia

najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010).

Ani v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcov nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné, nepotvrdilo sa tvrdenie žalobcov o procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné procesné vady konania vymenované v § 237 O.s.p., odmietol najvyšší súd ich dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní procesne úspešným žalovaným 1/ a 2/ vzniklo právo na náhradu trov konania proti dovolateľom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný 1/ nepodal návrh na rozhodnutie o náhrade trov dovolacieho konania; dovolací súd mu preto nepriznal náhradu trov tohto konania. Žalovaná 2/ podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania a požadovanú náhradu aj vyčíslila. Dovolací súd jej priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokátskej kancelárii (ktorá ju zastupovala aj pred súdmi nižších stupňov) za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 3. októbra 2012 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa ustanovenia § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 61,41 €, čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu (§ 16 ods. 3 vyhlášky, t.j. 7,63 €) predstavuje spolu 69,04 €.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. marca 2015

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková